

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 59/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. februára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Zuzanou Agirre Miadokovou, Nad plážou 37, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresnej prokuratúry Banská Bystrica č. k. 1 Pn 331/17/6601-4 z 20. septembra 2017 a jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. decembra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Zuzanou Agirre Miadokovou, Nad plážou 37, Banská Bystrica, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1

a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresnej prokuratúry Banská Bystrica (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 1 Pn 331/17/6601-4 z 20. septembra 2017 (ďalej len „uznesenie okresnej prokuratúry“).

Zo sťažnosti vyplýva:

„Sťažovateľ v... trestnom konaní vystupuje ako poškodený. Sťažovateľ uzatvoril úverovú zmluvu zabezpečenú záložným právom, pričom zo strany veriteľa došlo k uplatneniu rôznych neprijateľných poplatkov, čím sa dostal do omeškania so splátkami. Následne veriteľ pristúpil k výkonu záložného práva, ktoré bolo neprimerané. V tejto súvislosti sa sťažovateľ obrátil na políciu, aby prešetrila, či uvedený skutok nenapĺňa znaky trestného konania.“

Namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ odôvodnil takto:

„Sťažovateľ predmetné uznesenie považuje za nezákonné, zjavne neodôvodnené, neprimerane prísne, nevyvážené a nezohľadňujúce jej argumenty, ani okolnosti v predmetnej veci. Uvedené ustanovenie nespĺňa kvalitatívne ústavne požiadavky na súdnu ochranu. Uvedené uznesenie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, vo veci nebol úplne zistený stav veci nakoľko prokurátor sa nedostatočne vysporiadal s námietkami. Napádané uznesenie je príliš formalistické.“

Za závažnú vadu považujem nedostatočné zistenie skutkového stavu a následne vyvodený právny záver, ktorý extrémne inkonzistentný. V predmetnom trestnom konaní som poukazoval aj na skutočnosť, že znalec vypracoval nepravdivý znalecký posudok, pretože podhodnotil cenu nehnuteľnosti. Aj keď sa predmetné byty predávajú za približne 83 000 €, znalec byt podhodnotil na 56 300€, pričom v konaní som navrhoval aj vypočutie znalca. Prokurátor v rozhodnutí uviedol, že vo veci nie je podozrenie zo spáchania navrhovateľom označeného trestného činu (§ 347 Trestného zákona). Napriek tomu, že znalec nikdy v mojom byte nebol a mám znalosti, že na spomínaného znalca boli podané viaceré trestné oznámenia, ktoré boli zamietnuté.. Vypočuť znalca som navrhol vykonať ako dôkaz.

Samotný znalec ako osoba splnomocnená štátom na vykonávanie znaleckej činnosti vo svojom odbore, má povinnosť podať posudok riadne a v určenej lehote, účelne, hospodárne a nestranne (§ 16 ods. 2 zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch v znení neskorších predpisov) s tým, že pokiaľ by znalcovi nejaké vážne dôvody neumožnili vykonať úkon riadne a včas, mal možnosť odmietnuť jeho vykonanie v zmysle § 12 ods. 2 písm. e) zákona č. 382/2004 Z. z., čo ale neurobil. Taktiež záujem na riadnom výkone znaleckej činnosti je aj objektom trestného činu (§ 347 Trestného zákona).

Aj keď sťažovateľ nemá právny nárok na vznesenie obvinenia konkrétnej osobe, nie je možné tolerovať orgánom výkonnej moci, aby cestou individualizácie práva sa rozhodovali, ktorý konkrétny trestný čin (bez ohľadu na legislatívnu úpravu) budú vyšetrovať a ktorý nie. Štátny orgán je viazaný ústavným princípom vyjadreným v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a preto takéto konanie sťažovateľ považuje za porušenie princípu právnej istoty.

Dávam súdu do pozornosti, že predmetný znalecký posudok je určený na vykonanie dobrovoľnej dražby, ktorá má zbaviť sťažovateľa jeho jediného obydlia (čl. 8 Dohovoru).“

Namietané porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu odôvodnil sťažovateľ takto:

„Základným cieľom čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru je chrániť osobu pred neoprávneným zásahom štátu do pokojného užívania majetku. Podľa čl.1 Dohovoru každá zmluvná strana zabezpečuje každému v rámci svojej právomoci práva a slobody vymedzené v dohovore. Toto má za následok vytvorenie pozitívnych záväzkov spojených so zabezpečením účinného výkonu práv zaručených dohovorom. V zmysle čl. 1 Dodatkového protokolu č.1 tieto pozitívne záväzky vyžadujú, aby štát prijal opatrenia potrebné na ochranu vlastníckeho práva (Sovtransavto Holding v. Ukraine, no. 48553/99, § 96, ECHR 2002-VII, with further references, and, mutatis mutandis, Keegan v. Ireland, judgment of 26 May 1994, Series A no. 290, p. 19, § 49, and Kroon and Others v. the Netherlands, judgment of 27 October 1994, Series A no. 297-C, p. 56, § 31).

Ak zásah do práva na pokojné užívanie majetku spácha súkromná osoba, pozitívny záväzok sa prejaví ako povinnosť štátu zabezpečiť vo vnútroštátnom právnom poriadku, že majetkové práva sú dostatočne chránené a, že sa poskytujú primerané preventívne alebo

nápravné opatrenia (ESLP Blumberga v. Latvia, no. 70930/01, § 67, 14 October 2008). In concreto, ak štát prijal ochranu určitého práva v trestnom zákone je povinný aj zabezpečiť, aby tieto prostriedky boli účinné.

Sťažovateľ dáva do pozornosti aj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Zehentner v. Austria, Application no. 20082/02 a Jokela v. Finland, Application no. 28856/95. “

K namietanému porušeniu čl. 13 dohovoru sťažovateľ uviedol:

„Sťažovateľ... upozorňuje na nedostatočnú transformáciu smernice Európskeho parlamentu a rady 2012/29/EÚ z 25.10.2012, ktorou sa stanovujú minimálne normy v oblasti práv, podpory a ochrany obetí trestných činov, a ktorou sa nahrádza rámcové rozhodnutie Rady 2001/220/SW. Nemá dostupný účinný prostriedok nápravy, ktorým by mohla preskúmať rozhodnutie o zastavení trestného konania z hľadiska zákonnosti, ktoré by splňalo záruky čl. 6 Dohovoru. Predovšetkým nemožnosť preskúmať rozhodnutie prokurátora, ktorý taktiež vykonáva dozor nad postupom polície a následne môže zastaviť trestné konanie (Ramsahai and Others v. the Netherlands, Application no. 52391/99), pričom prokurátor má tak blízky vzťah s policajnou jednotkou.

V súvislosti s predmetnou smernicou sťažovateľ taktiež poukazuje na lehotu 3 dni, počas ktorej musí podať sťažnosť proti uzneseniu policajta, pričom túto lehotu považuje za neprimerane krátku na to, aby sa mohol domáhať preskúmania rozhodnutia. Táto lehota ani nepostačuje na to, aby sa sťažovateľ oboznámil so spisom a podal kvalifikovanú sťažnosť. “

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresnej prokuratúry Banská Bystrica a jej uznesením, sp. zn. 1 Pn 331/17/6601-4 z 20.septembra 2017 porušené boli.

2. Ústavný súd zrušuje uznesenie Okresnej prokuratúry Banská Bystrica, sp. zn. I Pn 331/17/6601-4 z 20. septembra 2017 a vec vracia Okresnej prokuratúre Banská Bystrica na ďalšie konanie.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavnú neopodstatnenosť ide vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu alebo rozhodnutia orgánu štátu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia

základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

Sťažovateľ namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu uznesením okresnej prokuratúry.

Uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici, odboru kriminálnej polície ČVS: ORP-558/2-VYS-BB-2017 z 12. augusta 2017 (ďalej len „uznesenie vyšetrovateľa“) bola podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietnutá vec – trestné oznámenie sťažovateľa týkajúce sa podozrenia z prečinu podľa § 347 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, pretože nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu vyšetrovateľa bola zamietnutá uznesením okresnej prokuratúry ako nedôvodná podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresnej prokuratúry

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch a o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Uznesenie prokurátora je podľa sťažovateľa zjavne neodôvodnené, neprimerane prísne, nevyvážené, nezohľadňujúce argumenty a okolnosti predmetnej veci, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočne zisteného skutkového stavu.

Sťažovateľ uvádza, že znalec vypracoval nepravdivý znalecký posudok, pretože byt podhodnotil na 56 000 €, pričom predmetné byty sa predávajú za 83 000 €.

Pri rozhodovaní o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb ústavný súd už mnohokrát vyslovil právny názor, podľa ktorého právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby alebo na podanie obžaloby proti nej na súde prokurátorom nemožno považovať za súčasť základného práva sťažovateľa na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03), t. j. právo na vznesenie obvinenia, prípadne podanie obžaloby nemá ústavný základ, a teda nepožíva ústavnú ochranu. Sťažovateľovi z uvedeného ustanovenia ústavy vyplýva iba právo na to, aby sa orgány činné v trestnom konaní jeho oznámením o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin, náležite zaoberali a svoje rozhodnutie o ňom následne oznámili oznamovateľovi a poškodenému (§ 196 a nasl. Trestného poriadku).

V relevantnej časti uznesenia okresnej prokuratúry je uvedené:

„Preskúmaním sťažnosťou napadnutého uznesenia vyšetrovatelky zo dňa 12.08.2017 a vyšetrovacieho spisu zisťujem, že sťažnosť bola podaná v zákonom stanovenej lehote, oprávnenou osobou a na príslušnom orgáne tak, ako si to vyžadujú ustanovenia § 185 ods. 2 Trestného poriadku, § 186 ods. 1 Trestného poriadku a § 187 ods. 1 Trestného poriadku. Z dôkazného materiálu zadokumentovaného ku dňu procesného postupu podľa § 197 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zisťujem, že vyšetrovatelka postupovala procesne správne a dôkazné opodstatnene, keď rozhodla o odmietnutí trestného stíhania, nakoľko nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Zo zadovážených dôkazov, najmä z výpovede podozrivého a listinných dôkazov nevyplýva taká skutočnosť, ktorá by naznačovala spáchanie trestného činu upraveného v trestnom zákone. Znalec vypracoval dňa 20.03.2017 na základe objednávky č. k. 06/2017 zo dňa 17.02.2017 pre zadávateľa [REDAKOVANÉ] Znalecký posudok č. 30/2017 vo veci stanovenia všeobecnej hodnoty bytu č. [REDAKOVANÉ] vchod [REDAKOVANÉ], v bytovom dome č. súp. [REDAKOVANÉ] na parc. č. [REDAKOVANÉ], bez spoluvlastníckeho podielu k pozemku, v ktorom stanovil hodnotu predmetnej nehnuteľnosti na 56.300,- eur. Je pravdou, že k vypracovaniu znaleckého posudku došlo bez ohliadky bytu, avšak len

z dôvodu, že byt nebol znalcovi jeho vlastníkom sprístupnený. V zmysle ust. § 12 ods. 2 Zákona o dobrovoľných dražbách bol oznamovateľ vyzvaný o umožnenie vykonania obhliadky predmetu dražby sprístupnením predmetu dražby listom dražobnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] pod číslom č.k. 06/2017 zo dňa 17.02.2017, kde bolo jasne uvedené, že obhliadka predmetu dražby bude dňa 15.03.2017 o 10:00 h. K tvrdeniu oznamovateľa ohľadom úmyselne zníženej hodnoty nehnuteľnosti v Znaleckom posudku č. 30/2017 a jeho argumentácii možno uviesť, že [REDAKOVANÉ] pri vypracovaní Znaleckého posudku č. 30/2017 postupoval v súlade s právnymi predpismi, pri stanovení všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti postupoval podľa Vyhlášky MS SR č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v znení neskorších zmien, pričom doposiaľ neboli zistené také skutočnosti, ktoré by vyvolali podozrenie, že by zo strany znalca došlo k úmyselnému vypracovaniu nepravdivého znaleckého posudku. Pri danom závere je nutné poukázať aj na tú skutočnosť, že stanovenie všeobecnej hodnoty nemôže byť nikdy absolútne objektívne, nakoľko vždy závisí od posúdenia znalca, ktorý je síce limitovaný právnou normou, avšak konkrétnu hodnotu stanovuje v každom prípade subjektívne, v rámci objektívnych hraníc stanovených vyhláškou. Oznamovateľom doložený inzerát na predaj obdobného bytu v danej lokalite nie je z trestnoprávneho hľadiska relevantný. Na základe takto zisteného dôkazného stavu vyšetrovatelka ani nemohla konať inak, ako trestné oznámenie odmietnuť.“

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane uvádza, že vzhľadom na svoje ústavné postavenie zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory iných orgánov verejnej moci (vrátane orgánov prokuratúry), ktoré ich pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred nimi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 13/00, II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01 atď.). Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia iných orgánov verejnej moci, na základe ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, a prípadne tiež také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného

rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery iného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00). Vo veci sťažovateľa však o tento prípad nejde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd uvádza, že iba zo samotnej skutočnosti, že orgány činné v trestnom konaní sa nestotožnili s názorom sťažovateľa o tom, že cena bytu je vyššia ako uvedená v znaleckom posudku, nemožno vyvodiť, že boli porušené sťažovateľom označené práva. Ústavný súd zdôrazňuje, že sťažovateľ v sťažnosti neuvádza žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali ústavnosť rozhodnutia okresnej prokuratúry. Jeho tvrdenia sú iba vo všeobecnej rovine bez toho, aby uviedol konkrétne skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť porušenie jeho práv. Pokiaľ argumentuje vyššou cenou predmetných bytov a tým, že znalec nebol v byte, ktorý ohodnocoval, s týmito jeho argumentmi sa relevantne vysporiadal prokurátor v uznesení okresnej prokuratúry. Sťažovateľ neuvádza žiadne skutočnosti, okrem svojich nepodložených tvrdení, ktoré by spochybnili správnosť odôvodnenia uznesenia okresnej prokuratúry.

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že orgány činné v trestnom konaní sa riadne trestným oznámením sťažovateľa zaoberali, po vyhodnotení všetkých skutočností dospeli ku záveru, že konanie, ktoré bolo predmetom trestného oznámenia, nie je možné hodnotiť ako trestný čin. Uznesenie okresnej prokuratúry je riadne odôvodnené a z neho vyplývajúci právny názor je podľa ústavného súdu akceptovateľný. Pokiaľ sa teda prokurátor vo svojom uznesení vyčerpávajúcym spôsobom vysporiadal s podaným trestným oznámením sťažovateľa, nemožno uznesenie okresnej prokuratúry hodnotiť ako také, ktorým by boli porušované sťažovateľom označené práva.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou poukazuje na to, že súčasťou základného práva na inú právnu ochranu je aj jemu zodpovedajúca povinnosť orgánov činných v trestnom konaní (v danom prípade orgánov prokuratúry) zákonom ustanoveným spôsobom sa zaoberať podaním, v ktorom dotknutá osoba oznamuje skutočnosti podľa nej

nasvedčujúce tomu, že bol spáchaný trestný čin, a o vybavení takého oznámenia dotknutú osobu riadne vyzrozumieť. Súčasťou tohto práva však nie je právo, aby orgány činné v trestnom konaní podaniu oznamovateľa vyhovelí v tom zmysle, že rozhodnú podľa jeho predstáv (m. m. napr. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06, IV. ÚS 180/09). Ústavný súd opakovane judikoval, že právo fyzickej osoby na začatie trestného konania voči označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 28/06). Ústavný súd zároveň pripomína, že ani zo žiadneho z ustanovení Trestného poriadku, ani zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov nemožno vyvodit' subjektívne právo osoby, ktorá podala trestné oznámenie, na začatie trestného konania proti konkrétnej osobe.

V tejto súvislosti tiež ústavný súd poznamenáva, že z právneho poriadku Slovenskej republiky, ako aj z právnych poriadkov mnohých členských krajín Európskej únie možno vyvodit', že jedným z charakteristických znakov moderného právneho štátu je aj skutočnosť, že vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych práv oznamovateľa trestného činu, resp. poškodeného (m. m. I. ÚS 68/2012). Pre účely ochrany individuálnych subjektívnych práv ustanovuje právny poriadok Slovenskej republiky osobitné právne inštitúty „netrestnej povahy“, ktorých uplatnenie má súkromnoprávny charakter a je plne v dispozícii osoby, ktorá tvrdí, že konaním inej osoby došlo k zásahu do konkrétnych subjektívnych práv (m. m. I. ÚS 263/09, II. ÚS 676/2016).

Ústavný súd na tomto základe dospel k záveru, že napadnutým uznesením okresnej prokuratúry nedošlo k porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu uznesením okresnej prokuratúry

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré stanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ alebo jeho zástupca.

Pokiaľ je sťažovateľ presvedčený o tom, že jeho práva boli porušené a žiada o poskytnutie ochrany ústavný súd, je povinný svoju sťažnosť odôvodniť v súlade s § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde tak, aby umožnil ústavnému súdu namietané porušenie jeho práv preskúmať.

Po preskúmaní sťažnosti v časti týkajúcej sa porušenia sťažovateľových práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu ústavný súd uvádza, že táto časť sťažnosti je odôvodnená iba vo všeobecnej rovine, a to odkazmi na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva.

Vzhľadom na nedostatok konkrétnej argumentácie ústavnému súdu neostávalo nič iné iba konštatovať, že nie je daná príčinná súvislosť medzi namietaným uznesením okresnej prokuratúry a porušením sťažovateľových práv.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru uznesením okresnej prokuratúry

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, má právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom bez ohľadu na to, že porušenie spôsobili osoby pri plnení ich úradných povinností.

Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na nedostatočnú transformáciu smernice Európskeho parlamentu a Rady 2012/29/EÚ z 25. októbra 2012, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť je opätovne aj v tejto časti iba všeobecne formulovaná a nie je zrejmé, ktoré ustanovenie smernice malo byť porušené v súvislosti s namietaným porušením čl. 13 dohovoru.

V súvislosti s tvrdením sťažovateľa o nemožnosti preskúmať uznesenie prokurátora o zastavení trestného stíhania ústavný súd uvádza, že vo veci sťažovateľa nešlo o zastavenie trestného stíhania, ale o zamietnutie sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa, ktorým bolo trestné oznámenie sťažovateľa podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietnuté.

Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na krátku 3-dňovú lehotu na podanie sťažnosti proti uzneseniu okresnej prokuratúry, ústavný súd uvádza, že sú to opätovne iba všeobecné tvrdenia sťažovateľa. Sťažovateľ neuvádza žiadne konkrétne skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodit', že lehota na podanie sťažnosti bola skutočne krátka a že v dôsledku podľa neho krátkej takejto lehoty bol vylúčený z možnosti podať proti uzneseniu vyšetrovateľa kvalifikovanú sťažnosť. Je zrejmé, že sťažovateľ sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa podal, pričom zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu nevyplývajú žiadne skutočnosti

a tvrdenia, ktoré nemohol v dôsledku podľa sťažovateľa neprimerane krátkej lehoty v sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa uviesť a ktoré by boli spôsobilé rozhodnutie okresnej prokuratúry ovplyvniť.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2018